

bygger paa et helt andet Grundlag end den Procesordning, vi for Tiden leve under. Jeg skal for øvrigt ikke komme vidtløftig ind paa dets enkelte Bestemmelser — dertil vil der ventelig snart blive Lejlighed — men kun nævne nogle af dem. Naar man saaledes taler om Anholdelsesmyndigheden, har det unægtelig i høj Grad undret mig, naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har sagt, at det skulde være Reglen, at det er Domstolen, der anholder, og derimod ikke Politiet. Ja, jeg ved selvfølgelig ikke, hvorledes Forholdene kunne komme til at se ud en Gang, men jeg kan ikke godt tænke mig en Ordning, hvor efter det ikke maa blive Reglen, at det er Politiet, der anholder; dette er jo i alle Tilfælde den Institution, der er nærmest ved Haanden, naar en Anholdelse skal finde Sted, og jeg tror ikke, det er heldigt, heller ikke for Retssikkerheden, om man, hver Gang en Anholdelse skal finde Sted, først skal løbe til Domstolen for at faa en Beslutning af den. Naar jeg saa ser paa Reglen i § 3, forundrer det mig i endnu højere Grad, at Politiets Anholdelsesmyndighed her er indskrænket saaledes, at de private faa en videregaaende Myndighed til at anholde end Politiet. Den ærede Ordfører gjorde selv opmærksom paa, om jeg hørte ret, at man vistnok vilde forundre sig over dette, og jeg kan ikke nægte, at det har undret mig i meget høj Grad. Lad os tænke os et bestemt Tilfælde. Politiet maa altsaa — det forudsættes, at der ikke foreligger nogen Beslutning af Domstolen — kun foretage Anholdelse af de Personer, som ere nævnte i Paragraffen „omstreffende Løsgængere“ o. s. v.; andre Personer maa de kun anholde, naar de træffes under Udførelsen af deres Forbrydelse og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virksomhed. Dette er altsaa det eneste Tilfælde, hvor Politiet maa anholde Personer: naar det træffer dem under Udførelsen af deres Forbrydelse, men lykkes det Gavtyven at blive særdivig med sin Forbrydelse, kan han ganske rolig spadserer derfra i Selskab med Politiet, som ikke maa anholde ham. Han kan komme af Sted med fuld Honorar, hvis han finder det hensigtsmæssigt at sjerne sig ud af Landet, f. Eks. med en Sunddampet. Politiet kan maaſte gelejde ham, men det kan ikke forhindre hans Afreise, thi det maa ikke anholde ham. Dette er dog noget — jeg kunde fristes til at sige saa horribelt, at man ikke kan tænke sig en ordnet Retstilstand, hvor slikt kan finde Sted. Men de ærede Forslagsstillere ville maaſtemene: Ja, saa kunne de private gribe ind i dette Tilfælde. Det var dog imidlertid vir-

kelig en højst uheldig Maade at ordne Sagen paa, om private skulde kunne anholde en saadan Mand, som i deres Paasyn altsaa har begaaet et Mord, et Drab, medens Politiet ikke maa. Men Politiet skulde saa maaſte anmode de private om at gøre det? Lad os saa tænke os det Tilfælde, at det er en Mand, der holder af „Haandgerning“, som man siger, en af de nymodens Bøller, voldsomme Personer. Man ved jo, at Politiet meget ofte, naar det drejer sig om Anholdelse af en saadan Bølle, maa levere en temmelig haard Kamp, inden det lykkes at overmande Boldsmanden. Der falder mange slemme Knubs af ved saadanne Vejsligheder. Disse Sportler vil Politiet altsaa blive fri for i dette Tilfælde, og de tilfalde altsaa de private, som skulle overtage Politiets Opgave! Jeg tror, at dette er i enhver Henseende ganske uigennemførligt, og at en Gennemførelse da ogsaa vilde være i allerhøjeste Grad uheldig. Det er fremhævet, at efter Forslaget maa private Folk gribe Forbryderen, ikke blot naar de træffe ham under Udførelse af hans Forbrydelse, men ogsaa naar de træffe ham paa frist Spor, altsaa in continenti forfølge ham. Det sidste maa derimod Politiet ikke gøre, og i Reglen ville dog de fleste og sikreste Anholdelser finde Sted, hvor en saadan umiddelbar Forfølgelse er mulig. — Naar man dernæst i andet Afſnit af Lovforslaget taler om Varetægtsfængsling, undrer det mig særlig her, at Lovforslaget helt udelukker fra de Tilfælde, i hvilke Fængsling maa finde Sted, de Tilfælde, som nu ere en af Hovedgrundene — og maa være det, saa længe Inkvifitionsprocessen gælder — til Arrestation, Fængsling nemlig, at der er Grund til at antage, at vedkommende ved, at man lader ham paa fri Fod, vil modvirke Sagens tilbørlige Oplysning ved at udslutte, tilintetgøre Forbrydelsens Spor, træffe Aftale med mulige medskyldige, med Vidner, kort, i det hele taget paa de mangfoldige Maader, hvorpaa slikt kan ske. Jeg tror ikke, Fængslingsmyndigheden paa nogen Maade kan undværes i vor nugældende Proces. Noget ganske andet er, hvorledes Forholdet vilde stille sig, naar vi komme over til Anklageprocessen, men saa vidt ere vi jo ikke endnu. — I samme Afſnit findes Regler i § 6 om den Maade, hvorpaa den fængslede skal behandles i Varetægtsarresten. Det er jo Regler, som i alt væsentligt allerede findes i det nugældende Arrestreglement af 7de Maj 1846, dog med enkelte Lindtagelser, som jo til Dels allerede have været berørte. Jeg skal allerede her bemærke, at der ganske vist af og til er mødt mig Tilfælde, hvor jeg